

[Zahle.]

hed anerkendt Landsretssagfører skriver til mig nogle Linier, som jeg gerne vil tillade mig at oplæse:

„Det er faktisk saaledes her i Landet, at vi har 4 Instanser. Vi kan ikke faa Sager paaanket til Højesteret, medmindre en Højesteretssagfører vil tage sig af dem, og de Herrer synes meget utilbøjelige til at tage sig af Sager, som ikke kan forudsættes at ville give et temmelig godt Salær. Og er det saaledes, at en Højesteretssagfører har nægtet at antage en Sag, er det vist umuligt at faa en anden til at antage Sagen.“

Vedkommende Landsretssagfører belyser dette med et Tilfælde, som han selv har oplevet, og han har bemyndiget mig til at bruge baade hans Navn og Sagens Parters Navne, hvad jeg dog ikke vil gøre her, men for et kommende Udvalg skal jeg gerne forelægge det hele, Dommen og alting. Han havde ført en Sag for en Proprietær, der var blevet stævnet til at betale 2 500 Kr., og vandt denne Sag for Underretten, men tabte den for Landsretten, hvorfor Sagen ønskedes paaanket. Han henvendte sig da først til en Højesteretssagfører, som gennemgik Sagen, men nægtede at appellere den, fordi han ikke fandt, at den kunde vindes, og fordi han syntes, at den ikke drejede sig om noget videre; han gik derefter til en anden, som ligeledes afslog, og han skriver saa til mig:

„Jeg var derefter i dyb Vaande. Jeg havde vundet Sagen for Underretten; jeg ansaa det for utvivlsomt, at min Klient havde Ret; der var derfor ikke andet for mig at gøre end at gaa til Højesteretssagfører Ulf Hansen, der den Gang endnu levede, og om hvem der sagdes, at ham kunde man altid faa til at føre en Sag frem for Højesteret. Det viste sig at være en heldig Beslutning for min Klient, thi under 9. Januar 1922 meddelte Højesteretssagfører Ulf Hansen mig, at Højesteret havde væltet Landsrettens Dom og stadfæstet Underrettens Dom. I Stedet for at min Klient havde skullet betale 2 500 Kr. med Renter og 200 Kr. i Sagsomkostninger ifølge Landsrettens Dom, blev han ved Højesteret pure frifundet og fik tilkendt 300 Kr. i Omkostninger.“

Og han slutter med at skrive:

„Jeg vil gerne spørge, hvad jeg skulde gøre nu, naar lignende Tilfælde indtræder. Højesteretssagfører Ulf Hansen er død nu, Lavet er tilstrækkelig fasttømret, „Skranken“, som de Herrer pre-

tentløst kalder deres Forening, som om der kun var een Skranke her i Landet, Højesteretsskranken.“

Det er en efter min Mening velbegrundet og en meget udbredt Opfattelse, at naar man har henvendt sig til een Højesteretssagfører, og denne har nægtet at føre Sagen — og der kan jo være mange forskellige Grunde til, at Højesteretssagførere, der er inde i saa mange Anliggender, nægter at føre en Sag —, er der ingen af de andre, som vil paatage sig den, eller de gør det i alt Fald meget nødig. En saadan Korporations- og Lavsaaend opstaar naturligvis let blandt 30—40 Menne-sker, som er de eneste Indehavere af et Privilegium og derved har et fuldkomment Monopol. Ved at opretholde dette Monopol for et ganske lille Antal af Højesteretssagførere gøres det dyrere for danske Borgere at faa deres Sager for Højesteret. Det er klart, at naar den Landsretssagfører, som har ført Sagen for Landsretten, har Adgang til at møde i sin egen Sag, i den Sag, som Parten har betroet ham, for Højesteret ogsaa, vil han kunne gøre dette billigere end den Højesteretssagfører, som fra ny af skal sættes ind i Sagen. Desuden er Landsretssagførerne jo ikke saa forvænt med at tjene meget, som Højesteretssagførerne er; de kan derfor, og vil utvivlsomt, sætte deres Salær noget billigere.

Men dernæst maa man erkende, at hvis en Højesteretssagfører og en Landsretssagfører er lige dygtige, kan Højesteretssagføreren umuligt føre Sagen frem for Højesteret saa godt, som Landsretssagføreren kan; thi Landsretssagføreren kender alle Sagens Faser, han kender hver Nuance i Sagen, han kender ikke alene Oplysningerne, men han kender, hvorledes de er blevet til, han kender Sagens Parter, han kan ganske anderledes vurdere alt, hvad der har Værdi, og hvad der ikke har Værdi under Sagen, han kan skyde det mindre værdifulde til Side og med stor Bestemthed understrege det værdifuldeste; han kender Faktum. Og det, det gælder om ved Proceduren for Højesteret, er netop at fremlægge Faktum kort og klart. I Instruksen for Højesteret af 1771 er ogsaa Aanden den, at Sagførerne skal fremlægge Faktum for Dommerne i Højesteret. Dommerne behøver ikke at faa Belæring om, hvad der er jus, hvad der er Ret, thi det forudsættes de selv at vide. Der staar i Højesterets Instruks, som jo er fra Enevældens Tid, at Kongen ønsker ikke, at Sagførerne skal docere Ret for Retten, thi, staar der, Retten, Loven, kender Vi selv bedst. Det er Monarken, der siger „Vi“